

Nu kapitola 14.

[1] Celá pospolitost se pozdvihla; dali se do křiku a lid tu noc proplakal. [2] Všichni Izraelci reptali proti Mojžíšovi a Áronovi a celá pospolitost jim vyčítala: "Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi nebo na této poušti! Kéž bychom zemřeli!" [3] Proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem? Aby se naše ženy a děti staly kořistí? Nebude pro nás lépe vrátit se do Egypta?" [4] I řekli si vespolek: "Ustanovme si náčelníka a vraťme se do Egypta!" [5] Tu padli Mojžíš a Áron na tvář před celým shromážděním pospolitosti Izraelců. [6] Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, dva z těch, kdo dělali průzkum v zemi, roztrhli svá roucha [7] a domlouvali celé pospolitosti Izraelců: "Země, kterou jsme při průzkumu procházeli, je země převelice dobrá. [8] Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. [9] Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdežto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!" [10] Celá pospolitost však křičela, aby je ukamenovali. Vtom se všem Izraelcům ukázala při stanu setkávání Hospodina sláva. [11] Hospodin řekl Mojžíšovi: "Jak dlouho mě bude tento lid znevažovat? Jak dlouho mi nebude věřit přes všechna znamení, která jsem uprostřed něho konal? [12] Budu ho bít morem a vydědím jej, a z tebe učiním větší a zdatnější národ, než je on." [13] Mojžíš však řekl Hospodinu: "Uslyší o tom Egyptané, neboť z jejich středu jsi vyvedl tento lid svou mocí, [14] a budou o tom vykládat obyvatelům této země. Ti slyšeli, že ty, Hospodine, jsi uprostřed tohoto lidu, že ty, Hospodine, se zjevuješ tvář v tvář. Tvůj oblak stojí nad nimi, v sloupu ohnivém v noci. [15] Když tento lid do jednoho usmrtíš, pronárody, které syšely o tobě zprávu, řeknou: [16] 'Protože Hospodin nebyl s to uvést tento lid do země, kterou přísazně zaslíbil, pobíjel je na poušti.' [17] Nuže, necht' se prosím vyvýší tvá moc, Panovníku, jak jsi prohlásil. Řekl jsi: [18] 'Hospodin je shovívavý a nesmírně milosrdný, odpouští vinu a přestupek, ale viníka nenechá bez trestu, vinu otců stíhá na synech do třetího i čtvrtého pokolení.' [19] Promiň prosím tomuto lidu vinu podle svého velikého milosrdenství, jako jsi mu ji odpouštěl od Egypta až sem." [20] Hospodin odpověděl: "Na tvou přímluvu promíjím. [21] Avšak, jakož jsem živ, Hospodinova sláva naplní celou zemi. [22] Proto žádný z mužů, kteří viděli mou slávu a má znamení, jež jsem činil v Egyptě i na poušti, a pokoušeli mě už aspoň desetkrát a neposlouchali mě, [23] nespátří zemi, kterou jsem přísazně zaslíbil jejich otcům; nespátří ji žádný, kdo mě znevažoval. [24] Jen svého služebníka Káleba, protože byl jiného ducha a cele se s mi oddal, uvedu do země, do níž vstoupil, a jeho potomstvo ji obsadí. [25] V dolině sídlí Amálekovci a Kenaanci; zítra se tedy obraťte a táhněte pouští cestou k Rákosovému moři." [26] Hospodin promluvil k Mojžíšovi a Áronovi: [27] "Jak dlouho mám snášet tuto zlou pospolitost, která proti mně stále reptá? Slyšel jsem reptání Izraelců, jak proti mně reptají. [28] Vyříd' jim: Jakože jsem živ, je výrok Hospodinův, naložím s vámi tak, jak jste si o to říkali. [29] Na této poušti padnou vaše mrtvá těla, vás všech povolaných do služby, kolik je vás všech od dvacetiletých výše, kdo jste proti mně reptali. [30] Věru že nevejdete do země kromě Káleba, syna Jefunova, a Jozua, syna Núnova, ačkoliv jsem pozvedl ruku k přísaze, že v ní budete přebývat. [31] Ale vaše děti, o nichž jste tvrdili, že se stanou kořistí, do ní uvedu, takže poznají zemi, kterou jste zavrhlí. [32] Avšak vy, vaše mrtvá těla padnou na této poušti [33] a vaši synové budou pastevci na poušti po čtyřicet let. Ponesou následky vašeho smilstva, dokud vaše mrtvá těla nebudou do jednoho ležet na poušti. [34] Podle počtu dnů, v nichž jste dělali průzkum země, ponese své viny. Za každý den jeden rok, za čtyřicet dnů čtyřicet let. Tak pocítíte mou nevoli. [35] Já Hospodin jsem promluvil. S celou touto zlou pospolitostí, která se proti mně spikla, naložím vskutku tímto způsobem: na této poušti do posledního vymřou." [36] Muži, které Mojžíš poslal prozkoumat zemi a kteří po návratu podněcovali celou pospolitost k reptání proti němu tím, že pohaněli tuto zemi pomluvami, [37] ti muži, kteří pohaněli zemi zlými pomluvami, zemřeli zasažení Hospodinem. [38] Z oněch mužů, kteří šli prozkoumat zemi, zůstali naživu Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův. [39] Když Mojžíš oznámil všem Izraelcům tato slova, začal lid velice truchlit. [40] Za časného jitra vystoupili nahoru na pohoří. Řekli: "Jsme připraveni vystoupit k místu, o němž Hospodin mluvil. Víme, že jsme zhrěšili." [41] Ale Mojžíš je varoval: "Proč zase přestupujete Hospodinův rozkaz? Nezdaří se vám to. [42] Nevystupujte tam - vždyť ve vašem středu není Hospodin -, abyste neutrpěli porážku od svých nepřátel. [43] Amálekovci, a Kenaanci tam budou proti vám a vy padnete mečem, protože jste se odvrátili od Hospodina. Hospodin s vámi nebude." [44] Přesto opovážlivě vystoupili nahoru na pohoří; ale schrána Hospodinovy smlouvy ani Mojžíš se nehnuli ze středu tábora. [45] Vtom sestoupili Amálekovci a Kenaanci, kteří sídlili v onom pohoří, a bili je a pobízeli až do Chormy.